

เมื่อฉันยื่นดอกไม้ให้เธอถือ

บอกนี่คือดอกไม้จากใจฉัน

เธอยกขึ้นแนบจิตจุมพิตมัน

ก็ซึ้งพลัน น้ำใจ...และไมตรี

ภาพเก่าแก่ยังพริ้มเธอยิ้มหัว

ริมบึงบัวบานพรางต่างต่างสี

เธอบอกกายจากไกลฝากใจที่

ซึ่งฤดูจวบพรายเธอปลายนิ้ว

จวบทุ่งทองรกร้างด้วยฟางแห้ง

ลมทุ่งแล้งร้อนอ้าวจนผ่าวผิว

ราชพฤกษ์พริ้วโรยดอกไปรยปลิว

ทองกวาวพริ้วกลับทงอยเหมือนคอยเธอ

ลมว่าวกรรกล้อมใจเมื่อใกล้ค่ำ

ยั้งเย็นย่ำยังท้อเกรงรอเก้อ

พลัน ! จุดแดงเด่นใกล้สมใจเจอ

ใจก็เผลอผวารับเธอกลับมา

ปากสวยสวยสละหุ้ยสนั่นหน้าหนี

“เลวจริงนี่ลูกกลนเหมือนคนบ้า,

อยู่กับทุ่งทอดกับข้าวและชานา

ข้าวไร่คำโง้งงงสัจจ”

ฉันนั่งมองจิตมันมีหัวไหน

เมื่อดอกไม้ความรักเธอหักถอน

เถอะ ! ความซ้ำ...น้ำตา...และอาหาร

จะเก็บซ่อนซุกไว้กับใจเลว

กับความซ้ำและน้ำตา

จันท